

ת"פ 69764/10/21 - מדינת ישראל נגד יוסף גרונשטיין

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 69764-10-21 מדינת ישראל נ' גרונשטיין
בפני כבוד השופטת זהר דיבון סגל

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות יחידת תביעות רחובות
ע"י ב"כ עוה"ד חן זערור

המאשימה

נגד

הנאשם

יוסף גרונשטיין
ע"י ב"כ עוה"ד יוסף גבריאלי

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז 1977 (להלן: חוק העונשין) והיזק לרכוש במזיד - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום

2. במועד הרלבנטי לכתב האישום נטען כי היו הנאשם ושלמה זנבליץ (להלן: המתלונן) שכנים והתגוררו בבניין משותף ברחוב מנחם בגין 82 במודיעין כאשר דירתו של המתלונן נמצאת מתחת לדירת הנאשם.

3. עוד נטען כי בתאריך 8.2.2021 בשעות הבוקר בשעה שאינה ידועה למאשימה הזמין המתלונן בעל מקצוע (להלן: בעל המקצוע) שייתקן נזילות בפרגולה שהתקין במרפסתו (להלן: הפרגולה).

4. בהמשך לאמור ובעוד בעל המקצוע שוהה על הפרגולה יצא הנאשם למרפסתו כשהוא אוחז בידו כף בנאים והחל לשאול את בעל המקצוע על מעשיו במקום. משבעל המקצוע לא הגיב לשאלותיו החל הנאשם לגרד את חומר האיטום שמרח בעל המקצוע על הפרגולה תוך שהוא משליך לעבר בעל המקצוע לכלוך שהיה על הפרגולה. בהמשך לאמור החל הנאשם לצעוק ולקלל את בעל המקצוע והכל תוך כדי שהוא אוחז בידו את כף הבנאים.

5. בהמשך לאמור לעיל, הגיע המתלונן למרפסת דירתו, שאל את בעל המקצוע לפשר הצעקות והאחרון סיפר לו את שאירע.

6. מיד ובהמשך כך נטען, עלה המתלונן אל דירתו של הנאשם ודפק על דלת ביתו. הנאשם פתח את הדלת ובינו לבין המתלונן החל להתפתח וויכוח במהלכו נצמד הנאשם עם בטנו אל בטנו של המתלונן כשהוא אוחז בידו את כף הבנאים בעודו צועק ומקלל את המתלונן. עוד נטען כי מיד ובהמשך לאמור הכניס הנאשם את ידו לכיס מכנסיו וכשנשאל על ידי המתלונן מה יש בכיסו השיב "אתה תראה".

7. בעקבות מעשיו של הנאשם נסדק ונחרץ חומר האיטום בפרגולה. שווי העלות של תיקון הנזק היא 500 ₪.

8. במעשיו המתוארים לעיל היזק הנאשם לרכוש במזיד ושלא כדין ושלא כדין וכן איים בהתנהגותו ובמילים על המתלונן בפגיעה שלא כדין בגופו בכוונה להפחידו או להקניטו.

מענה לכתב אישום ומהלך המשפט

9. במענה לכתב האישום אישר הנאשם כי המתלונן הוא שכנו המתגורר קומה מתחתיו. הנאשם הכחיש כי הוזמן בעל מקצוע לבצע תיקונים, הכחיש כי יצא למרפסת ביתו בעודו אוחז כף בנאים בזמן שבעל המקצוע שוהה על הפרגולה וגם הכחיש כי פנה אליו וממילא זה לא הגיב לשאלותיו. לטענתו, לא קילל את בעל המקצוע ולא צעק עליו. הנאשם הכחיש כי גירד את חומר האיטום שבעל המקצוע מרח על הפרגולה, וממילא טען כי לא השליך לעבר בעל המקצוע לכלוך. הנאשם הכחיש כי גרם במעשיו נזק במזיד לרכושו של המתלונן וטען כי שווי הנזק לא הוכח.

10. הנאשם אישר כי באותן נסיבות, עלה המתלונן אל דירתו, דפק על דלת ביתו ואישר כי פתח את הדלת. הנאשם אישר כי בינו לבין המתלונן היה דין ודברים אך הכחיש כי נצמד לבטנו, לא צעק ולא קילל. הנאשם הכחיש כי הכניס ידו לכיס מכנסיו והכחיש כי במענה לשאלת המתלונן מה יש בכיסו השיב "אתה תראה".

11. מטעם המאשימה העידו: המתלונן ורעייתו הגב' זנגליץ אילנה (להלן: אילנה) ומר רביע מוחמד (להלן: בעל המקצוע) ורס"ר סימה פרג' (להלן: החוקרת). הודעת הגב' רוזיקה גרונושטיין רעייתו של הנאשם במשטרה מיום 9.2.2021 הוגשה חלף עדות בבית המשפט (ת/7). הוגשו בהסכמה: הודעת הנאשם מיום 9.2.2021 (ת/1); מזכרים שערכה החוקרת (ת/2-4); תמונות הפרגולה והנזק הנטען (ת/5) ומסמך המלמד על הסכמת דיירי הבניין להקמת הפרגולה (ת/6). הנאשם העיד להגנתו. הוגשו מסמכים: כתב תביעה וכתב הגנה ללא נספחים (נ/1-2); תמונות לכלוך מעל הפרגולה - ללא תאריך בהן צולמו (נ/3); עדות בעל המקצוע כפי שנמסרה במשטרה מיום 8.2.2021 בשעה 13:09 (נ/4) ותמונות נוספות שצילם הנאשם במועד אחר (סומן בטעות נ/6 אך מדובר ב-נ/5).

12. סיכומי הצדדים נשמע על-פה. בתמצית, המאשימה ביקשה כי תקבע אשמתו של הנאשם על סמך המארג הראייתי שהציגה. בעוד שההגנה ביקשה לזכות את הנאשם. זאת משום שלטעמה עדויות המתלונן, רעייתו ובעל המקצוע שקריות, מדובר במי שהם בעל עניין ואינטרס לפגוע בנאשם, בין השאר משום התביעה האזרחית שעומדת ותלויה. למצער ואם ייקבע כי אכן השתמש הנאשם בביטוי "אתה תראה" הרי אמירה זו אינה מקימה את יסודות עבירת האיומים וגם אם יקבע אחרת, הרי מדובר לכל היותר בזוטי דברים. ההגנה בטיעוניה גם לא חסכה מאמץ לשכנע את בית המשפט כי יש לזכות את הנאשם בטענה של הגנה מן הצדק, משום שהחלטת גורמי החקירה והמאשימה להעדיף את

גרסאותיהם של המתלונן ורעייתו על פני גרסת הנאשם למהלך העניינים, ולסגור את התיק נגד המתלונן שנחקר גם הוא באזהרה, נגועה בשיקולים זרים ופסולים ורק משום שהשניים שוטרים לשעבר.

13. לאחר שנשמעו סיכומי הצדדים, הגישה ההגנה בקשה להוספת ראייה, תצהיר עדות ראשית של בעל המקצוע שהוגש במסגרת התביעה האזרחית. המאשימה התנגדה בטענה כי הגשה של תצהיר אינה מקובלת בפרט שנשמעו סיכומים. ביום 5.12.22 התקיים דיון בעניין והמאשימה חזרה בה מהתנגדותה והתצהיר הוגש כראייה לאמיתות התוכן (נ/6). בא כוח הנאשם ביקש לזמן את בעל המקצוע לעדות השלמה אולם לא מצאתי הדבר הכרחי לביורר המחלוקת. הצדדים השלימו סיכומיהם בעל פה.

14. בחינת העדויות, הערכת מהימנותן וקביעת ממצאי העובדה יתבררו תוך התייחסות לטיעוני הצדדים במאחד בפרק הדין.

דין והכרעה

15. אקדים תוצאה להנמקה ואומר כי בחנתי את עדויות הצדדים, ואת יתר הראיות שהונחו בפני, ולאחר שעשיתי כן, הגעתי לכלל מסקנה לפיה עלה בידי התביעה להוכיח את המתואר בכתב האישום. בבסיס ראיות המאשימה ניצבות עדויותיהם המהימנות של המתלונן ואשתו, עדותו של בעל המקצוע, עדות של רוזיקה וחוסר האמון אותו רחשתי לגרסה שהציג הנאשם. ובייתר פירוט.

16. הנאשם והמתלונן הם שכנים המתגוררים בבניין דירות. בקומה האחרונה, בדירת גג מתגוררים הנאשם ורעייתו וקומה מתחת מתגוררים המתלונן ורעייתו. לפני כמה שנים נתקלו דיירי הבניין במכת יונים חמורה ועל מנת להתמודד עם בעיה זו, התקינו הנאשם ודיירים נוספים, פרגולה (בשפה המשפטית מצללה). כך עשה גם המתלונן. האחרון הסתייע בשירותיו של גורם מקצועי, עליו המליצה לא אחרת מאשר רוזיקה- רעייתו של הנאשם, לאחר שהתקין פרגולה דומה על גג ביתם והיא הייתה שבעת רצון מאיכות הביצוע. לימים קיבלו המתלונן ורעייתו את הסכמתם ואישורם של רוב דיירי הבניין להתקנת פרגולה במרפסת דירתם (ת/6). השניים התקינו פרגולה במרפסת דירתם וחלקה העליון נמצא סמוך למרפסת דירתו של הנאשם. עובדות אלו מוסכמות על הצדדים.

17. גם העובדה כי קיומה של הפרגולה גרמה למחלוקות וויכוחים, אינה שנויה במחלוקת. לטענת הנאשם ורעייתו הפרגולה מסתירה את הנוף המשתקף מחלון המרפסת המרכזית בביתם, מצטברים על חלקה העליון לכלוך וזוהמה ויוצרים מפגע תברואתי. כפועל יוצא מכך נפגעה איכות חייהם ונמנעה מהם זכות ההנאה והשימוש הסביר במרפסת דירתם. הנאשם הוסיף וטען כי ניסיונותיו להביא לפירוקה של הפרגולה לא צלחו וזו הפכה למטרד יומיומי. בצר לו, גם ניסה למכור את הדירה, אך התחזוקה הלקויה של אזור החלק העליון בפרגולה הרתיע קונים פוטנציאליים, וערכה של הדירה, כך טען, ירד פלאים.

18. בעקבות זאת הגישו הנאשם ורעייתו בחודש מאי 2020 כתב תביעה נגד המתלונן ורעייתו בגין עוולות רשלנות, הפרת חובה חקוקה, הסגת גבול ומטרד. בתביעה דרשו הנאשם ורעייתו לפירוק הפרגולה ולסעד כספי בסך

100,000 ₪ (להלן: התביעה האזרחית). כן ננקטו נגדם הליכים משפטיים נוספים כגון הגשת תלונה ללשכה המשפטית של עיריית מודיעין מכבים ודרישה לאכיפת חוק התכנון והבנייה. המתלון ורעייתו הגישו מטעמם כתב הגנה. התביעה האזרחית מתבררת בבית משפט השלום בפתח תקווה (נ/1-2).

19. נבהיר מיד. אין זה מתפקידו של בית המשפט ואין בכוונתו של בית המשפט להכריע בסוגיות האזרחיות וממילא ההכרעה בהן אינה רלבנטיות ונדרשת לבחינת אשמתו או חפותו של הנאשם. בהליך דן, נכריע האם עמדה המאשימה בנטל להוכיח כי הנאשם גרם נזק לרכושו של המתלון והאם איים עליו במלל ובהתנהגות. הא ותו לא.

20. ולאחר שזה נאמר נפנה לסקירת העדויות.

המתלון

21. המתלון סיפר כי הוא בן 71 איש מכירות במקצועו, יועץ שיווקי ובונה ותכניות עסקיות (בניגוד לטענת הנאשם הוא אינו שוטר לשעבר). עדותו הייתה סדורה ועקבית, כנה, ברורה ומעוגנת היטב בהגיונם של דברים.

22. המתלון העיד כי הקים את הפרגולה על מנת להתמודד עם בעיית היונים ובהמלצתה של רעיית הנאשם, אשר מסרה בידיו פרטים של איש מקצוע. כן סיפר כי הקמתה של הפרגולה נעשתה בשטח מרפסת דירתו בהתאם לחוקי העירייה והיתרי הבנייה ובהסכמתם ובאישורם של רוב דיירי הבניין (ת/6; עמ' 16 שורות 1-3). והדגיש כי חלק העליון נבנה בקו ישר ללא שיפוע על מנת שלא להסיג גבול לשטח המרפסת של הנאשם (עמ' 9 שורות 4-8; עמ' 10 שורות 24-25; עמ' 12 שורות 25-26).

23. המתלון התבקש להתייחס לתמונות שצילם הנאשם (נ/3) והסביר כי מדובר בתמונות ישנות שאינן משקפות את המצב לאשורו, לא במועד האירוע וגם לא במועד מתן העדות. והוא גם ביקש להציג תמונות שצולמו במצלמת הטלפון הנייד בהם גם מטבע הדברים מופיע תאריך הצילום אך ההגנה התנגדה להצגתן. יודגש בתמונות שהציגה ההגנה לא מוטבע תאריך וגם הנאשם לא ידע לומר מהו המועד המדויק שבו צולמו.

24. באשר למערכת היחסים עם הנאשם ואשתו סיפר כי זו התנהלה ככלל על מי מנוחות אלא שהקמת הפרגולה הפרה את האיזון העדין של יחסי השכנות. לאחר מספר חודשים החלו נשמעות טרונות וטענות מצד השכנים, רוזיקה הלינה בפניו על כך שהפרגולה מלוכלכת, מפריעה לה ומסתירה את אור השמש. החלו וויכוחים רבים סביב נושא זה. לדבריו, ביקש לפתור את הקונפליקט בדרכי שלום ונועם אך נתקל בחומה בצורה מצד הנאשם. האחרון דרש בתוקף את פירוקה של הפרגולה, חרף העובדה כי לא נפל פגם בהקמתה גם אליבא העירייה וגם לא היה בפעולות אחרות, כגון עבודות ניקיון ותחזוקה כדי לפייס את דעתו. ניכר היה כי המתלון סבר כי אפשר היה לפתור את חילוקי הדעות בהידברות פתוחה ומכבדת ולתחושתו נגרר להליכים משפטיים בעל כורחו.

25. המתלון הוסיף וסיפר כי בתקופה זו התמודד עם בעיות נזילות, לכן הזמין את בעל המקצוע לבצע תיקוני איטום מספר פעמים, שילם ממיטב כספו, בכל פעם סכום של 500-700 ₪ ואולם בעיית הנזילות לא באה על פתרונה (עמ' 10 שורה 21; עמ' 10 שורות 5-10). באשר ליום המקרה, סיפר כי בעל המקצוע החל מבצע פעולות איטום

בפרגולה ואז שמע ויכוחים. ובהמשך ירד בעל המקצוע מהפרגולה וסיפר כי הנאשם החל מגדף אותו ובמקביל החל מגרד את שכבת הרובע שנועדה לאטום את החריצים ולמנוע נזילות ואת החתיכות שהסיר השליך לעברו. המתלונן הקפיד בפרטים וניכר היה כי ערך הבחנה בין המידע שסיפר לו בעל המקצוע ובין מה שקלט בחושיו (עמ' 9 שורות 25-22; עמ' 10 שורה 13-14; עמ' 10 שורה 16-18).

26. המתלונן לא הסתיר את העובדה כי מעשיו של הנאשם שגרמו לנזק לרכושו הכעיסו אותו ולכן עלה לדירתו של הנאשם במטרה לברר מדוע מקלל ומחבל בעבודות התיקונים המתבצעות בפרגולה. המתלונן סיפר כי הוא דפק על הדלת, וכאשר זו נפתחה יצא הנאשם לעברו כאשר יד אחת מחזיקה ב"מסקרינה" בעוד היד השנייה בכיס והתקרב אליו בצורה מאיימת. לטענתו ביקש לדעת מה מחזיק הנאשם בכיס ובתגובה לשאלה בעניין, איים עליו הנאשם באומרו: "אני עוד אראה לך". (עמ' 9 שורות 24-29; עמ' 9 שורות 32-33; עמ' 10 שורה 1-2; עמ' 10 שורות 30; עמ' 11 שורה 4-3; עמ' 11 שורה 25-26; עמ' 16 שורה 4-6; עמ' 17 שורות 1-6).

27. חרף סכסוך השכנים שהיה טעון וממושך לא היה בכך להעיב על אמיתות הפרטים שמסר המתלונן. האחרון לא הפריז או הגזים בתיאור המקרה והוא לא השחיר את פניו של הנאשם שלא לצורך. כך לדוגמה הדגיש כי תחילה לא ייחס את בעיית הנזילות למעשה כלשהו מצדו של הנאשם, אלא שרק לאחר שהוא נתפס על חם בשעת מעשה מזיק לרכושו, הבין כי הנזילות הקודמות נגרמו מחבלה מכוונת של הנאשם והכניסו אותו להוצאות כספיות מיותרות (עמ' 10 שורות 16-20).

28. עדותו של המתלונן עקבית וסדורה ולא עלה בידי ההגנה לסתור. אגב, הימנעות ההגנה מהצגת עדותו של המתלונן במשטרה כמו גם את חקירתו באזהרה בחשד לאיומים כלפי הנאשם, מדברת בעד עצמה. זאת ועוד, עדותו של המתלונן אינה עומדת בבדידותה ומשתלבת בעדויות ראייה ושמיעה נוספות, לרבות אשתו ובעל המקצוע. גם עדות רעייתו של הנאשם משתלבת בעדות המתלונן ומהווה תוספת של ממש לראיות התביעה ונידרש לך עוד בהמשך.

אילנה - רעייתו של המתלונן

29. אילנה בת 72 גמלאית של משטרת ישראל. בחנתי את עדותה במשנה זהירות משום שלכאורה היא בעלת עניין בתוצאות ההליך דנן. בדומה לעדות המתלונן גם עדותה של אילנה הייתה עקבית. ניכר כי חוותה את האירוע מתוך חוויה אישית, היא לא נטתה לתיאורים מוגזמים, הקפידה בפרטים ואף אישרה עובדות שעשויות להציג את המתלונן באור שאינו חיובי. מכאן מצאתי כי גם עדות זו ראויה לאמון.

30. אילנה סיפרה כי הסכסוך עם הנאשם החל עם הקמתה של פרגולה על גג דירתו (כלשונה - סנטף) ולכלוך שהצטבר גלש לעבר מרפסת דירתם. כן סיפרה כי שיתפה את רוזיקה בעניין, וזו המליצה על הקמת פרגולה דומה ואף המליצה על איש מקצוע שהתקין את הפרגולה בביתם. אילנה שמעה בעצתה הטובה (עמ' 18 שורות 16-18). דא עקא, לאחר הקמת הפרגולה במרפסת דירתם, החלו נשמעות טרונות מצד הנאשם ורוזיקה על כך שאיכות חייהם נפגעה, הפרגולה הפכה למטרד סביבתי ותברואתי וערכה ושוויה של הדירה נפגע. לדבריה נעשה ניסיון לפתור את הסכסוך מחוץ לכותלי בית המשפט בהליך גישור אך לנוכח עקשנותו של הנאשם הניסיון כשל וצפוי להתקיים ברור במסגרת התביעה האזרחית.

31. גם אילנה סיפרה כי כל כמה חודשים מתעוררת בעיה של נזילות באופן שמחייב התערבות בעל מקצוע וביצוע תיקונים בפרגולה. וכך סיפרה על יום המקרה, בעל המקצוע הגיע לאחר תיאום מוקדם, עלה על הפרגולה והחל בביצוע פעולות איטום. בשלב מסוים, עמדה במרפסת הדירה, מתחת לפרגולה ושמעה חלק מהשיח בין הנאשם ובין בעל המקצוע. האחרון אמר "למה אתה מתנהג ככה. אתה שכן, אתה אדם מבוגר, צריך לחיות בשלום" וכן "למה אתם צריכים להגיע לסכסוך כזה" וכן "אתה לא מתבייש אתה אדם מבוגר תחיה בשלום כמה זמן נשאר לך לחיות" בעוד הנאשם אמר לבעל המקצוע "אתה עוד תמות לפני" (עמ' 18 שורות 25-29; עמ' 19 שורות 21-22). ובתגובה למשמע דברים אלו, סיפרה כי פנתה לבעל המקצוע וביקשה ממנו שלא לשוחח עם הנאשם ולא עם רוזיקה רעייתו, ובעל המקצוע השיב לה כי "הוא מוציא את מה שאני עושה ומפריע לי" (עמ' 18 שורות 24-27).

32. אילנה הוסיפה לספר כי בעל המקצוע ירד מהפרגולה וסיפר לה וגם למתלונן כי הנאשם חיבל בעבודה, השליך לעברו עפר וחול מהעציצים שהיו במרפסת. העדה ביקשה לדייק בפרטים והדגישה כי לא ראתה את הנזק ושמעה על כך מפיו של בעל המקצוע (עמ' 20 שורה 26-28). אילנה גם אישרה עובדות שלכאורה היו יכולות לשמש לחובת המתלונן. בתוך כך לא ניסתה להסתיר את המתחים שעורר הסכסוך עם הנאשם ורעייתו באופן כללי וביום האירוע בפרט, כאשר המתלונן, התעצבן וכעס, עלה לדירתו של הנאשם, דפק על הדלת. יש בכך ללמד על מהימנות גרסתה.

33. המתלוננת תיארה כי לאחר שהנאשם פתח את הדלת כשרעייתו לצדו, הוא נצמד לבעלה "כרס מול כרס" או "בטן מול בטן", והחזיק ביד אחת שפכטל ויד שנייה טחובה בכיס המכנסים. המתלוננת לא ביקשה להפריז או להעצים את שאירע וניכר כי ביקשה לדייק בדברים. ולראיה - הדגישה כי לא היה מגע פיזי בין השניים והנאשם אמנם החזיק ביד שפכטל אך לא עשה בו שימוש לצורך תקיפה והיא גם אינה יודעת "מה אחז בכיס אולי אחז ואולי לא" (עמ' 19 שורות 23-25).

34. העדה סיפרה כי הנאשם והמתלונן החליפו ביניהם מילים והרוחות התלהטו. המתלונן שאל את הנאשם מדוע מחבל בעבודתו של בעל המקצוע וגם שאל אותו מה הוא מחזיק בכיס. והנאשם בתגובה השיב "אתה עוד תראה" (עמ' 19 שורה 11; עמ' 20 שורה 30-31; עמ' 21 שורה 3; עמ' 21 שורות 12-16; שורות 19-20). עוד לדבריה, הרגישה כי הנאשם חסר סבלנות ובלתי צפוי ומכיוון שלא ידעה מה מחזיק בכיס, חששה כי עשוי לפגוע במתלונן באופן פיזי ועל כן ביקשה להרחיקו מן המקום (עמ' 19 שורות 10 ו-29; עמ' 21 שורות 6-5). כן סיפרה המתלוננת שבמהלך המהומה רוזיקה תפסה בידה וניסתה לגרור אותה לתוך הדירה כדי שתראה את הגג אך היא ביקשה כי תניח לה והדגישה כי אינה מעוניינת בכניסה לתוך דירתם (עמ' 19 שורות 7-8; 20 שורה 31-32).

בעל המקצוע

35. בעל המקצוע הוא תושב שטחים, עוסק בשיפוצים, הוא סיפר שהמתלונן שכר את שירותיו לצורך ביצוע עבודות איטום לאחר שהתגלתה בעיית נזילות במרפסת הדירה. בהיותו תושב שטחים סיפר כי פטור ממס ולא נוהג להוציא חשבוניות. כן מסר כי עבור כל פעם שהוזמן לבצע תיקונים בביתו של המתלונן קיבל שכר עבודה 500-600 ₪ ובכל פעם תיעד וצילם את עבודתו (עמ' 23 שורות 19-20; 21-23; עמ' 24 שורות 9-14; 4/ שורות 3-4).

36. עוד סיפר בעל המקצוע כי ביום המקרה הגיע לדירת המתלונן לביצוע תיקונים. אשת הנאשם יצאה למרפסת ושאלה אותו שאלות והוא בחר שלא לענות עליהן והמשיך בשלו. כן סיפר כי לאחר כחצי שעה של עבודה, הופיע הנאשם עצבני וכעוס אוחז בשפכטל והחל לגרד את החומר שהדביק על הפרגולה ואת הלכלוך והחומר שהסיר השליך לעברו (עמ' 26 שורה 18-19; נ/4). בתגובה אמר לו "תתבייש לך, אין לך קשה איתי. אני עובד עם שלמה (המתלונן) אני לא נמצא אצלך בחצר או בגבול שלך ולא בשטח שלך". לדבריו הסיטואציה הפחידה אותו כיוון שהנאשם צעק, קילל והחזיק שפכטל בידו, והוא העיר לו שהוא אדם מבוגר, אין לו סכסוך איתו והוא מתנהג באופן שאינו הולם. כלשונו: "אתה שכן שלו, אני לא שכן שלך, אתם חיים בשכנות, איזה חיים נשאר לך מהשכנות והנאשם השיב "אתה תמות לפני".

37. כן סיפר בעל המקצוע כי הנאשם החזיק את השפכטל ביד אחת והשנייה הכניס לכיס מכנסיו, הסיטואציה לא רק גרמה לו לחוסר נוחות אלא שפחד ממעשיו של הנאשם והוא אמר לו זאת ובגלוי "אל תאיים עליי וכן מה יש לך אתה איש מבוגר" (עמ' 22 שורות 22-26; עמ' 23 שורה 1; עמ' 24 שורות 1-4; נ/4 שורות 9-11).

38. ונתקדם. בפני בעל המקצוע הוצגו תמונות והוא הצביע על המיקום המדויק בו בוצעו התיקונים וכן על מיקום מרפסת דירת הנאשם. הוא ביקש להדגיש כי פעולות האיטום בוצעו בשטח השייך למתלונן ורק בשטח זה, ובמרחק ממרפסת דירתו של הנאשם והאחרון הזיק ופגע בעבודה שביצע. "הוא לא גירד מה שעלה על אבן השפה שלו הוא חתך את כל החומר שאני עשיתי" (עמ' 23 שורות 6-7; עמ' 26 שורות 9-10). בעל המקצוע בדומה למתלונן, ביקש להציג כראייה תמונות בטלפון הנייד שצולמו ביום המקרה שיש בהן לתמוך בטענה כי לא הסיג גבול לשטח דירתו של המתלונן אך ההגנה התנגדה להצגתן.

39. בעל המקצוע הוסיף וסיפר כי לאחר שירד מהפרגולה, שיתף את המתלונן בסיפור מעשיו של הנאשם. והמתלונן התרגז ועלה לדירתו של הנאשם. והוא ואילנה מיד מאחוריו. בהמשך היה עד לוויכוח שהתנהל בין הנאשם ובין המתלונן, בנוכחות רעייתו של הנאשם ושמע צעקות ובין היתר הנאשם איים על המתלונן באומרו "אתה תראה". והוא הרגיש שמדובר בסיטואציה מלחיצה ומפחידה משום שראה את הנאשם אוחז בשפכטל ביד אחת והיד השנייה בכיס ולא ידע לצפות את מעשיו (עמ' 23 שורות 10-11; עמ' 26 שורות 25-32; נ/4 - שורה 34-35).

40. לכל אלו נצרף את תצהיר עדות ראשית שהציגה ההגנה כראייה לאחר הסיכומים (נ/6). בניגוד להגנה אינני סבורה כי יש בו לכרסם במהימנות העדות. ההפך הוא הנכון. במסגרת התצהיר חזר בעל המקצוע על עיקרי הדברים שפורטו מעלה, דהיינו, הוא הגיע לבצע עבודות תחזוקה וניקיון של הפרגולה (גגון), ראה את הנאשם משתמש במכשיר שפכטל בכדי להוציא את חומר האיטום שמרח על הגגון למניעת נזילות. את החומר שהסיר זרק הנאשם על הגגון ולאחר מכן השליך גם עפר ולכלוך. כן תיאר כי הנאשם איים על המתלונן באומרו "כי הוא עוד יראה לו".

41. אכן, אפשר למצוא הבדלים בין הגרסאות השונות שמסר בעל המקצוע, לדוגמה במסגרת התצהיר לא תיאר את ההתנהגות מאיימת כלפיו. ואולם להתרשמותי ההבדל נעוץ באופיו של האירוע ובסוג התחקור השונה. לא זו בלבד, עדותו של בעל המקצוע הייתה מתונה וניכר היה כי נקלע לסיטואציה מלחיצה שלא מרצונו ומכיוון שהוא לא צד לסכסוך, ראה את הפגיעה בו כשולית ובעיקר חשובה הייתה לו עבודתו המקצועית ורצה לבצע במינימום תקלות ועל

הצד הטוב ביותר. כך גם לדוגמה סיפר כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם נשרט אך לא ייחס לכך חשיבות (עמ' 26 שורה 26). יתרה מזאת, העובדה כי לא מדובר בגרסאות המהוות חזרה מדויקת מילה על מילה מלמדת גם היא על מהימנותם. מכל מקום, תיאור של ליבת האירוע בכל הגרסאות זהה, וזה העיקר. עוד בניגוד להגנה לא התרשמתי כי יש לבעל המקצוע אינטרס לפגוע או להעליל על הנאשם או שהוא מבקש להגן על מעסיקו. ובהיותו בעל אישור שהייה ועבודה בישראל, מעורבות במסירת תלונה כוזבת עשויה להביא לשלילת האישור וברי כי הדבר מנוגד לאינטרס האישי שלו.

42. בעל המקצוע העיד כי קנה חומרי איטום בעלות של ₪ 2,500 אך מאחר והנאשם גרם נזק לאיטום שהספיק לבצע, והעבודה לא הושלמה, סבר כי לא יהיה זה הגון לגבות תשלום מלא ולכן הסתפק בתשלום חלקי בסך ₪ 500 (עמ' 22 שורות 22-29). אמנם בעל המקצוע לא הציג חשבונית קבלה, אבל ההסבר שמסר באשר לאופן ודרך התשלום הנהוגה ובהיותו פטור מתשלום מס, מקובל והגיוני בנסיבות העניין. כך או אחרת, לצורך הוכחת עלות הנזק אין הכרח בהצגת אסמכתא ואפשר בהחלט להסתמך גם בעניין זה על עדויותיהם המהימנות של בעל המקצוע והמתלונן. השניים נקבו שניהם בסכום סביר והגיוני על אף שממכלול הראיות עולה כי הנזק שנגרם רב יותר. ויש גם בכך ללמד על מהימנותם הרבה, על כך שהם אינם מבקשים להרע למתלונן ולא מדובר בקונספירציה.

רעייתו של הנאשם - רוזיקה

43. רוזיקה מסרה עדות במשטרה למחרת המקרה וביום 9.2.2021. ההגנה הסכימה להגשת ההודעה חלף עדות בבית המשפט. עדות זו כפי שנראה להלן מהווה חיזוק ממשי לראיות התביעה ולעדויות שפורטו מעלה ויש בה לכרסם במהימנות גרסתו של הנאשם.

44. רוזיקה סיפרה כי מזה כשש שנים מתגוררים בשכנות למתלונן ואשתו ובעקבות הקמת הפרגולה יחסי השכנות הורעו. לטענתה, הפרגולה חוסמת את שדה הראיה ומונעת ממנה לראות וליהנות מהנוף. גם היא סיפרה כי הפרגולה אינה בנויה בשיפוע ומשום כך מתאספים על חלקה העליון לכלוך ומים היוצרים זוהמה. לדבריה, פניות למתלונן לא הובילו לפתרון הסוגיה ולכן בסיוע עורכי דין פנו להליך משפטי.

45. באשר ליום המקרה סיפרה כי בעל המקצוע עמד על הפרגולה, תיקן את הנזילות בדרך של מריחת זפת שחורה. מעשה זה גרם לה לחוסר נוחות מכיוון ש"יש שם איזה פועל שמורח זפת או סיד או לא יודעת מה ויכול להסתכל ישר לסלון שלי ואני יכולה להסתובב עם תחתונים" (ת/1 שורות 5-6). בהמשך הוסיפה כי מצאה לנכון להעיר לבעל המקצוע גם משום שמראה של זפת שחורה אינו נאה בעיניה ודרשה כי יחדל ממעשיו (ת/1 שורה 22-21). עוד סיפרה כי שמעה את המתלונן מבקש מבעל המקצוע שלא לדבר עמה ולא ישיב על שאלותיה, בדיוק כפי שהעיד המתלונן. בהמשך, כך סיפרה, הנאשם יצא למרפסת הדירה ואמר לבעל המקצוע שלא ימשיך במעשיו ובתגובה בעל המקצוע אמר "תשתוק תשתוק בקושי יש לך שנה לחיות". ניסוח זה, בו השתמשה רוזיקה מאוד דומה לניסוח בו השתמשו גם בעל המקצוע וגם אילנה. רוזיקה אמנם טענה תחילה כי בעלה לא עשה מאום לפגוע בשכבת הזפת שמרח בעל המקצוע לצורך איטום הנזילה אלא שבהמשך אישרה כי הוא "התחיל להוריד עם השפכטל אבל הוא לא המשיך".

46. רוזיקה אף היא סיפרה כי המתלונן עלה לדירתם ודפק בחוזקה בדלת. חרף העובדה כי עמדה מאחורי בעלה והייתה עדה להתרחשות במלואה, טענה כי אינה יודעת אם היה בין הנאשם ובין המתלונן דין ודברים וממילא לא ידעה למסור את תוכנו, והיא גם לא יודעת אם היה מגע פיזי בין השניים והיא אף לא יודעת מה הנאשם החזיק בכיסו. העדה ללא ספק בעלת עניין בתוצאות ההליך ועצם העובדה כי נקטה בתיאור מצמצם ומרחיק יש בו לרמז על כך שהנאשם היה מעורב באירוע יותר ממה שמוכנה הייתה לספר.

47. חרף ניסיון לצמצם ולהרחיק את הנאשם ממעשי העבירות, רוזיקה סיפרה כי בעלה לא אחז בשפכטל לא החזיק בו אלא נופף עם השפכטל לעבר השכן, אך בעיניה לא מדובר במעשה אסור או פסול וכלשונה: "אז, מה הוא הרג אותי" (ת/1 שורות 38-39). ועל זה נאמר לפעמים גם מעט זה הרבה. אמירה זו לטעמי מהווה חיזוק של ממש לגרסאות שהציגו עדי התביעה והיא גם מכרסמת בגרסה אותה ביקש הנאשם להציג.

48. עדויותיהם של המתלונן, אילנה, בעל המקצוע וגם עדותה של רוזיקה, אשת הנאשם משתלבות זו עם זו ומשלימות האחת את רעותה. לא נעלמו מעיני אי דיוקים בין העדויות עליהן הצביעה ההגנה בסיכומיה ואולם אינני סבורה כי הפערים בין הגרסאות יורדות לשורשו של עניין. כל אחד מהעדים מסר תיאור דומה ביחס לאירוע, מזווית הראייה שלו, שינויים קלים בין הגרסאות הנובעים מהטבע האנושי, אין בהם כדי להעלות או להוריד מרמת התיאור או מהימנותו.

הנאשם

49. הנאשם בן 75 נשוי באושר לרוזיקה מזה 50 שנה. במהלך המשפט טרח לציין כי אין לחובתו הרשעות קודמות, ואין זה באופיו לריב ולנהל מלחמות שכנים. כן טרח ציין כי המאשימה הציעה כי יחתום על הסדר מותנה אך הוא סירב. ניכר היה כי הפרטים נמסרו במחשבה שיהיה בכך לשכנע את בית המשפט כי עומד בפניו אדם בעל מידות טובות שלא יכול היה לבצע את המעשים המיוחסים לו והוא נפל קורבן לקנוניה מצד המתלונן ורעייתו, שני שוטרים לשעבר. לא התרשמתי.

50. הנאשם בעדותו סיפר גם הוא על הסכסוך עם המתלונן. בתמצית, הפרגולה הוקמה בניגוד להסכמתו וללא היתר ובניגוד לחוק התכנון והבנייה ותוך חריגה מהתנאים עליהם הסכימו יותר דיירי הבניין (עמ' 16 שורה 32 - הסוכך אינו שקוף (נ/5)). הפרגולה מהווה מטרד תברואתי ופוגעת בזכותו להנאה ולשימוש סביר במרפסת דירתו (נ/3). ניכר היה כי מבחינתו הפתרון לסכסוך הוא אחד ויחיד, פירוקה של הפרגולה ומרגע שהבין כי המתלונן אינו מעוניין כלל לפרקה, "אני לא אומר לו (למתלונן) שלום והוא לא אומר לי שלום".

51. התרשמתי כי הסכסוך הטריד את מנוחתו של הנאשם באופן יומיומי ועורר אצלו יותר כעסים ומתחים משנכון היה להודות. ניכר היה כי הנאשם לא ניסה לקיים דיאלוג עם המתלונן והוא לא ניסה להגיע להבנות עמו, אלא התבצר בעמדתו והשקיע את כל מרצו ומאמציו להביא לפירוק הפרגולה. בתוך כך פנה הנאשם לגורמים שונים, לרבות לעירייה ולפיקוח, אך לא נמצא פתרון לשביעות רצונו. הוא נקט בהליך משפטי והגיש תביעה אזרחית וגם כאן לא הסתמן פתרון בעתיד קרוב. וככל שהזמן חלף והסכסוך לא דעך ולא שקט החליט לעשות מעשה. הוא הזיק במודע ובמתכוון

לפרגולה. הנאשם גירד את חומרי האיטום מהפרגולה באין מפריע ובלי שאיש יעצור מבעדו, כל פעם קצת, עד שנתפס ביום האירוע בקלקלתו. והסיבה "אם הוא לא בנאדם גם אני לא אהיה" (ת/1 שורה 29; עמ' 20 שורות 13-14).

52. בניגוד לתשובה שנמסרה לכתב האישום, הנאשם במשטרה ובבית המשפט, הודה בחלק מעובדות כתב האישום, כך לדוגמה הודה כי ידע שאיש המקצוע הגיע לתקן את הנזילות שכן שמע על כך מאשתו והוא לא סתם הפסיק יום עבודה וחזר לדירה והוא גם הודה כי גירד את החומר שמרח איש המקצוע על הפרגולה (עמ' 17 שורות 22-29).

53. הפער בין הגרסאות ובין הכפירה שהובילו לשאלות רבות במסגרת החקירה הנגדית עוררו תרעומת מצד בא כוחו. הלה ביקש לעצור את הדין ולהסביר את משמעות הכפירה שניתנה. לדבריו הנאשם לא התכוון לטעון כי המעשה הפיזי של גירוד חומרי האיטום לא בוצע אלא שביקש לטעון כי הוא לא גירד את חומר האיטום **מהפרגולה**, דהיינו לא פלש לשטחו של המתלונן, אלא שגירד את חומר האיטום מבלטות הנמצאות בשטחו ונמצא בבעלותו (עמ' 18 שורות 13-15). כאן גם חשוב להעיר כי המאשימה הפנתה שאלות רבות לנאשם, על חלקם השיב במקומו של הנאשם, בא כוחו. וניכר כי לא בכדי, שכן היה מדובר בסוג שאלות שמענה עליהן עלול היה לפעול לחובת הנאשם. הדבר אינו ראוי ואינו מקובל, וההערות בית המשפט גם נכתבו עלי פרוטוקול (עמ' 17 שורות 11-13).

54. ההסבר שניתן ביחס לפער בין הגרסאות לבין המענה לכתב האישום מעורר קושי לא מבוטל ולא רק מפני שלא נשמע מפי הנאשם. אלא שכידוע, זירת המחלוקת נקבעת בבית המשפט ששומע את הראיות בהתאם לתשובתו של הנאשם לכתב האישום ולהגנה שהוא מציג. ובהקשר זה, חזקה על נאשם כי שקל היטב בטרם נתן תשובתו לכתב האישום וכי זו ניתנה ביישוב הדעת.

55. דא עקא, לא אזקוף זאת לחובתו של הנאשם, בעיקר משום שממילא ההגנה לא הצליחה להפריך את ראיותיה של המאשימה ולא הצליחה לבסס אף לא טענת הגנה אחת והנאשם לא העלה ולו טענה אחת הגיונית למעשיו, מלבד הרצון להרע ולפגוע במתלונן.

56. הנאשם לא הצליח לעורר ספק קל שבקלים כי הוא אכן הסיר את חומר האיטום רק מאותן בלטות שנמצאות בשטח מרפסת דירתו והוא לא הצליח לשכנע כי לא נגע אפילו לא במ"מ בפרגולה הממוקמת במרפסת דירתו של המתלונן (עמ' 14 שורות 33-34). בדומה לשאר העדים, הנאשם יודע כי למתלונן זכות לעשות כרצונו בפרגולה "בית שלו, שיעשה מה שהוא רוצה אבל זה מפריע" (עמ' 15 שורה 7; ת/1 שורה 14). והוא גם יודע היטב כי חלקה העליון של הפרגולה לא ממוקם באותו המישור עם מרפסת דירתו וזו נשענת על הקיר החיצוני של הבניין, דהיינו, רכוש משותף של כלל הדיירים. וחרף פניות רבות לגורמים שונים ובהם עיריית מודיעין אין בנמצא בדל של ראייה התומך בטענה באשר להסגת גבול או ראשית ראייה המעידה על כך שהפרגולה הוקמה בניגוד לדין.

57. הנאשם גם טען מעל דוכן העדים כי חוות דעת שמאי מאשרת טענתו לפיה המתלונן בעצם הקמת הפרגולה פלש לשטח דירתו, אך לא מצא לנכון להציגה לבית המשפט (עמ' 23 שורה 24-25). למותר לציין כי חזקה על

נאשם שלא יימנע מבית המשפט ראייה העשויה לפעול לטובתו, כך גם חזקה היא כי הימנעות הנאשם מהבאת ראייה העשויה לסייע לו אשר מצויה בהישג ידו כי אילו הובאה הייתה פועלת לחובתו.

58. בבחינת למעלה מן הצורך אומר, גם במקרה שמדובר בבנייה תוך חריגה מהוראות החוק וגם במקרה שהבנייה היא בניגוד לתנאים המוסכמים על רוב דיירי הבניין, למשל הקירווי אינו שקוף, וגם במקרה שהמתלונן הסיג גבול בהקמתה של הפרגולה, הרי הנאשם אינו רשאי לעשות ככל העולה על רוחו ואין כל הצדקה לפגיעה בקניינו של האחר.

59. נחזור מעט אחורנית ביום המקרה. הנאשם העיד כי בבוקר המקרה צלצלה אליו אשתו ומסרה לו כי עושים עבודות בפרגולה ולכן מיהר לעזוב את עבודתו והגיע חזרה לדירה "לא סתם חזרתי הביתה". הכעס על הפגיעה בפרטיותה של אשתו ניכר בקולו של הנאשם והוא אף חשב שמעשה זה גובל בחוצפה והיה מן הראוי כי המתלונן יודיע לו מבעוד מועד על הכוונה לבצע שיפוצים (עמ' 17 שורות 28-30; עמ' 19 שורה 2).

60. הנאשם העיד כי כאשר הגיע לדירה ראה את בעל המקצוע יושב על הפרגולה ומדביק "חול" משום שלתפיסתו הוא הסיג גבול למרפסת הבית שלו והדביק חול גם על המרצפות שלו (בלטות) אמר לו שזה מפריע לו ושהוא אינו מתכוון לאפשר לו להמשיך במעשיו. לכן לקח שפכטל והחל לגרד את החומר שהדביק. לדבריו הוא לא התקרב אל בעל המקצוע בעודו אוחז בשפכטל באופן מאיים, אלא שלטענתו לפתע פתאום מבלי שהיה דבר במעשיו אשר הצדיק זאת, החל בעל המקצוע לצעוק לעברו "מה אתה עושה אתה גורם נזק, אמרתי לו אני לא גורם נזק אני מגרד מה שעל הבלטות שלי" וכן "מה אתה מגרד שם, במילא יש לך עוד שנה לחיות".

61. הנאשם גם טען כי "בחיים אני לא אגרום נזק אפילו לנמלה". אך בהמשך הגרסה התרככה מעט ומסר "יכול להיות שזה עושה לו נזק, אני לא יודע, אני לא גר אצלו בבית. לי זה עושה נזק" (עמ' 20 שורה 15). ובהמשך תפנית חדה, הודה כי היה מודע למשמעות התנהגותו גם מבחינת טיבה הפיזי ונסיבותיה והוא גם היה מודע והיטב לאפשרויות הטבעיות של תוצאות מעשיו. וכלשונו. "אני לא טיפש, ברגע שאני מוריד את החומר כנראה שזה עושה לו נזק" (עמ' 20 ש' 19).

62. זאת ועוד, עדותו של הנאשם באשר למהלך העניינים, מיתממת מצמצמת ומרחיקה. בתוך כך ניסה הנאשם להציג התנהלות נינוחה מצדו בעוד המתלונן הוא זה שהחל לצעוק מלמטה "אני אבוא אני אראה לך מה זה" (עמ' 15 שורות 10-11; עמ' 16 שורה 8) ובתגובה הוא השיב בשלווה ובנחת "תבוא". הנאשם גם סיפר כי לאחר מספר רגעים, החלו נשמעות דפיקות רמות בדלת וכאשר זו נפתחה הבחין במתלונן, אשתו ובעל המקצוע. אז ללא הקדמת מילים בעודו רגוע ופאסיבי התקרב לכיוונו המתלונן וידו מונפת למעלה באוויר כדי להכותו. ובתגובה הסתפק באמירה "מה אתה עושה תעצור מה יש לך?". הנאשם אישר כי החזיק ביד את השפכטל והיד השנייה הייתה בכיס ובמענה לשאלת המתלונן מה מחזיק בכיס בחר להשיב בשתיקה. התנהלות נינוחה בנסיבות המתוארות היא במקרה הטוב תמוהה. לא זו בלבד, הנאשם לא מצא לנכון לפנות למטרה בסמוך למקרה והטענה כי המתלונן איים עליו בהתנהגותו הועלתה רק בסופה של חקירתו באזהרה ולמותר לציין כי לאחר שקיבל ייעוץ משפטי.

63. ומעל לדוכן העדים גרסת הנאשם לפיה המתלונן התנהג כבריון הלכה והתפתחה, הוא טען כי חש מפחד ומבוהל בסיטואציה "כל השלושה באו למעלה להרביץ לי, אמרו אני אראה לך מה זה, אז מה עדיף? לתת לו קודם להרביץ לי" וכן "התחננתי שהוא לא ירביץ לי" (עמ' 21 שורה 5; שורות 17-18; שורה 20). אבל, אשתו שכאמור נכחה בדירה ועמדה כל העת מאחוריו, שמעה נקישות בדלת וצעקות אך היא לא שמעה ולא ראתה את התנהגותו המאיימת של המתלונן וממילא לא שמעה את תחנוניו של הנאשם כי יימנע מביצוע אקט אלים כזה או אחר.

64. הנאשם טוען כי עסקינן בסיפור שקרי מיסודו. אלא שגם טענה בדבר עלילת שווא צריכה להיות ממשית והגיונית. לא זו בלבד שגרסאות המתלונן, רעייתו ובעל המקצוע נמצאו מהימנות וראויות לאמון, הרי הטענה בדבר עלילת שווא נטענה בעלמא ללא כל תימוכין ואינה מתיישבת עם מועד מסירת התלונה, אופייה ותוכנה. ובהקשר זה נציין כי מיד סמוך למקרה הודיע המתלונן לנאשם כי אינו מתכוון לעבור בשתיקה על מעשיו ובכוונתו לערב את המשטרה. אמר ועשה.

65. הנאשם כאמור אישר כי החזיק בשפכטל אך הכחיש כי נופף בו לעברו המתלונן אבל גרסתו בעניין זה עומדת בניגוד מוחלט לא רק לעדות המתלונן, רעייתו ובעל המקצוע, אלא עומדת בסתירה מוחלטת לעדות אשתו, ולמותר לציין כי זו נעדרת מניעה לפגוע או להרע לנאשם. הנאשם ניסה לטעון "אולי אשתי לא הבינה בכלל מה הכוונה, היה לי שפכטל ביד", אבל ההסבר ריק מתוכן. הנאשם בחר שלא להעיד את רוזיקה, על אף שנכחה באולם בית המשפט ולכאורה התייצבה לימנו. ורוזיקה גם מצאה להשמיע הערות בנוגע לסכסוך בכלל ובנוגע ליום המקרה בפרט וגם היא מצאה להשיב במקומו של הנאשם על שאלות בחקירה הנגדית (עמ' 15 שורות 16-17; עמ' 17 שורות 11-16). חזקה כי לו נפלה טעות בדרך מחשבתה של רוזיקה עשויה הייתה למסור פרטים שיהיה בהם לסייע לגילוי האמת, היה הנאשם מזמנה לעדות. הימנעותו מזימונה יוצרת חזקה כי עדותה של זו תשמש לחובתו.

66. זאת ועוד, הנאשם לא רק סבור כי האחריות לאירוע רובצת לפתחם של בעל המקצוע וגם של המתלונן ורעייתו אלא שמצא להאשים את המשטרה במשוא פנים. זאת מכיוון שמצאו להעדיף את גרסאותיהם של המתלונן ורעייתו בהיותם שוטרים לשעבר על פני גרסתו. הטענה לא רק שאינה נכונה מבחינה עובדתית (אילנה גמלאית של המשטרה אך המתלונן לא שירת מעולם במשטרה) אלא שהנאשם לא טען זאת בחקירתו וגם לא עלה בידי ההגנה להוכיח כי נתון זה היה ידוע ליחידה החוקרת או שהיווה שיקול בחקירת נסיבות המקרה. טענה מופרכת זו היא עוד דוגמה לניסיונו של הנאשם להטיל דופי במתלונן וברעייתו ולהרחיקו מאשמה ובכל מחיר.

67. לצד זאת, מצאתי כי בנסיבות העניין אכן נפל פגם בהתנהלות גורמי אכיפת החוק. שכן מחומר הראיות שנאסף עלה חשד לביצועה עבירת איומים גם כלפי בעל המקצוע, אך היחידה החוקרת לא העמיקה חקר בעניין זה, הנאשם לא נחקר על כך באזהרה בחשד ולא נתקבלה גרסתו. ובהמשך, גם מצאה המאשימה לנסח את כתב האישום מבלי שייחסה לו עובדות אלו אלא שרק ביקשה את בית המשפט להזהיר את הנאשם מפני אפשרות הרשעה בעובדות אלו שלא יוחסו לו בכתב האישום וגם ביקשה את הרשעתו באלו. אך כפי שנראה בהמשך מחדל זה של היחידה החוקרת והמאשימה, אינו פועל לחובת הנאשם. ההפך הוא הנכון.

68. אפשר היה להרחיב ולעמוד על היבטים נוספים בעדותו של הנאשם המלמדים על כך שמסר גרסה

שאינה אמת, ובין היתר התנהגותו בחקירה באזהרה, סירובו לחתום על טופס האזהרה, טענתו הכבושה כי החוקרת לא מילאה תפקידה נאמנה ברישום דבריו, התנגדותו להצגת תמונות, הצחוק והלעג שהפגין באופן שאינו מותאם בעת שהוטח בו כי השליך חול ולכלוך לעבר בעל המקצוע. אולם לנוכח המקובץ ומשמצאתי כי גרסתו של הנאשם אינה ראויה לאמון, לא מצאתי הכרח לעשות כן.

69. כעת אפנה לדון בבקשת המאשימה להרשיע את הנאשם גם בעובדות שעניינן איומים על בעל המקצוע שלא נזכרו בכתב האישום בהתאם לסמכותו לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי. לסמכות זו שני תנאים. האחד, העבירה החדשה התגלתה מן העובדות שהוכחו לפני בית המשפט; השני, לנאשם הייתה אפשרות סבירה להתגונן נגדה. הפסיקה קבעה כי התנאי בדבר "אפשרות סבירה להתגונן" צריך לצלוח שני מבחנים - מבחן דיוני, במסגרתו נבחנת האפשרות הממשית שניתנה לנאשם לחקור עדים ולהביא ראיות משלו; ומבחן מהותי, לפיו נבחנת ההזדמנות שניתנה לנאשם לגבש קו הגנה נגד העובדות החדשות שהוצגו. במקרה דנן, אינני סבורה כי ניתנה לנאשם הזדמנות נאותה להתגונן וזאת משום שחקירתו באזהרה נחשד בגין איומים כלפי המתלונן ולא כלפי בעל המקצוע ורק עובר לעדותו בבית המשפט הוזהר כי ישנה אפשרות להרשעה בגין עבירה נוספת. מטעם זה גם לא מצאתי מקום להשיב את בעל המקצוע לדוכן העדים לאחר הסיכומים ולו הייתי נעתרת לבקשת ההגנה בעניין זה הרי שהיה בכך לפגוע בתקינות ההליך ובמראית פני הצדק. מכאן שבקשת המאשימה בעניין זה, נדחית.

70. טרם סיום. ההגנה ביקשה לזכות את הנאשם, גם משום שלטעמה עצם האמירה "אתה תראה" אינה בעלת אפקט פוגעני ומאיים. למען נוחות הקורא נפרט את הוראת סעיף 192 לחוק העונשין המגדירה את עבירת האיומים, וזו לשונה: "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקיטו, דינו - מאסר שלוש שנים". עסקינן בעבירה התנהגותית שאינה טעונה הוכחת תוצאה, אך היא נדרשת הוכחת יסוד נפשי מסוג מטרה.

71. כפי שנקבע בפסיקה, הבחינה האם ביטוי מסוים הוא בעל תוכן מאיים תעשה בהתאם לאמת מידה אובייקטיבית, דהיינו, האם יש בביטוי משום הטלת פחד או אימה בלבו של אדם רגיל מהישוב מפני רעה צפויה על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה, ולא רגישותו או אטימותו של מי שאמרה כוונה כלפיו הם הקובעים (ראו ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל (1989)). בחינה שכזו כידוע, אינה מתבצעת בחלל ריק, כי אם על רקע מערך נסיבות קונקרטי, לצד בחינת המהות והשליטה של הנאשם על התממשות התוצאה. במקרה הנוכחי מצאתי כי התקיימו גם התקיימו יסודות העבירה. הביטוי "אתה תראה" הוא לכאורה תמים ובנאלי, אך נאמר בשעה שהנאשם היה כעוס ורגזני, לאחר שהוכיח במעשיו כי אינו מהסס לפגוע בקניינו של אחר במזיד, בעת שעמד קרוב מאוד מול המתלונן, החזיק בידו שפכטל ונופף בו, וידו השנייה תחובה בכיסו ואז גם סינן מפיו "אתה תראה". וזאת על רקע סכסוך שכנים מתמשך חי ובוועט. מצאתי כי יש בהתנהגות ובהתבטאות זו כדי להטיל פחד ואימה בליבו של אדם רגיל מהישוב לפי אמת מידה אובייקטיבית ולא בכדי מצאו שלושת העדים לתאר את האירוע ככזה.

72. לסיום. בחנתי את טענת ההגנה מן הצדק ואכיפה בררנית וסייג זוטי דברים, אך אני סבורה כי אין גם בהן לסייע לנאשם או להוביל לזיכוי. אדון בטענות לפי סדרן.

73. אכיפה בררנית והגנה מן הצדק. המתלונן אכן נחקר באזהרה והמאשימה מצאה לסגור את התיק נגדו

בעילה של חוסר ראיות מספיקות וזאת בהבחנה מעילה של חוסר עניין לציבור. הנה כי כן, לא מדובר באכיפה בין בני אדם דומים או מצבים דומים אלא שקיים שוני אשר מצדיק התייחסות נבדלת בשאלת הגשתו של כתב אישום. החלטת המאשימה בנסיבות העניין, שלא לנקוט נגד המתלונן בהליך פלילי אינה מבוססת על שיקולים זרים או מתוך שרירות גרדיא, אלא על שיקולים ראייתיים וענייניים. ובהינתן המקובץ הרי לא נפל כל פגם או פסול בשיקול דעתה של המאשימה. מכאן שהטענה לאכיפה בררנית והגנה מן הצדק נדחית.

74. באשר לסייג "זוטי דברים". המשפט הפלילי כידוע, אינו עוסק בזוטות, מטרתו היא מניעת תיוג פלילי למעשים אשר באופן פורמלי מקימים עבירה אך אין בהם מידה מינימלית של סכנה לפגיעה בערכים המוגנים. זהו לא המקרה שלפניי. מעשיו של הנאשם אינם זניחים או קלי ערך. העבירות בוצעו על רקע סכסוך שכנים, הוא גרם לרכושו של המתלונן נזק מתמשך והדבר התגלה ביום המקרה ואז גם איים על המתלונן בעודו אחז חפץ ביד לצורך העצמת והמחשת האיום. הפגיעה בערכים המוגנים, בזכות הקניין ובזכותו של אדם לשלוות נפש ותחושת מוגנות, אינה מבוטלת. העובדה כי הוצע לנאשם הליך של הסדר מותנה יכולה להוות אינדיקציה שמדובר בנסיבות שאינן מהחמורות ואינן מחייבות עתירה למאסר אך אין משמעות הדבר כי עסקינן בזוטי דברים. קביעה מסוג זה אינה עולה בקנה אחד עם הרציונל העומד מאחורי מוסד ההסדרים המותנים ועלול להוות תמריץ שלילי לנאשמים ובכך לסכל את מטרתו ולהביא לפגיעה באינטרס הציבורי הרחב.

75. במכלול השיקולים תוך מתן דגש באינטרס הציבורי, ובפגיעה בערכים המוגנים, שאינה פחותה לא מצאתי כי מקרה זה בא בגדרם של המקרים המנויים בסעיף 34 לחוק העונשין. עיינתי בפסיקה אותה הציגה ההגנה ואין בה כדי לשנות ממסקנתי. בסופו של דבר החלטה האם מקרה כזה או אחר נכנס בגדר הסייג היא תלוי מקרה ונסיבותיו. ודין גם טענה זו להידחות.

76. לאור כל האמור, המאשימה עמדה בנטל הנדרש להוכיח כי הנאשם ביצע את המיוחס לו ואני מרשיעה אותו בעבירות המפורטות ברישא הכרעת הדין.

ניתנה היום, ד' טבת תשפ"ג, 28 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.